

Breukers signaleert Inghels en Dèr Mouw

door Chrétien Breukers

Tumult - Maarten Inghels (Van Genneep, 2008)

Dichter Maarten Inghels, geboren in 1988, debuteerde onlangs met de dichtbundel Tumult, het zeventiende deel van de Sandwich-reeks onder redactie van Gerrit Komrij. In tegenstelling tot wat de titel doet vermoeden, bevat de bundel vrij weinig tumult. Wel een heleboel zenuwachtig heen-en-weer gejakker vanwege de (ongelukkige) liefde. Maar ja, wat wil je, op die leeftijd. Van hoog ('Ik sta op het dak / van de stad en / dek haar hart / met mijn jas toe.') naar laag ('Ik trok rood weg, ging liggen rond jouw / borsten'), Inghels trekt de hele trucendoos van de beginnende (liefdes)dichter open. Baldadig, behaagziek en zelfverzekerd, dat zijn de verzen van Inghels - en ik bedoel dit niet negatief. Ze zijn nog een beetje ongelijk van kwaliteit misschien, maar zeker veelbelovend: Hans Lodeizen heeft verkering met Jo Govaerts, zoïets. Op zijn best vind ik hem in een gedicht als oude meester, dat is opgedragen aan Hugo Claus ('Nu hangt u in de boom, als vlees gevild / geknoopt in eigen leven') en in 'Vandaag zat ik op bus 32', waarin hij een 'ontmoeting' met Leonard Nolens beschrijft (deels op het ritme van Van 't Groenewouds Je veux de l'amour, als ik het niet verkeerd zie). In beide gedichten spreekt het werk van de oudere collega's een woordje mee.

Vandaag zat ik op bus 32

Vandaag zat ik op bus 32 naast Leonard Nolens,

voor één rit Berchem/Wilrijk groeiden de

lederen tassen in onze schoot vast, wij

tweezaam op een vettige zitbank.

Ik zat roerloos vergroeid in de avonddrukke,

snoof geuren op, wilde oorsprong ruiken, talent,

zweeg verstomd en sneed de ooghoek open.

In de bochten naar links schudde

hij zijn lijf op me uit, bij het rijden naar rechts

liet ik mijn hoofd haast toevallig

op zijn schouder vleien, zijn pet was

onze hoed. De adem kwam in korte stoten

alsof zijn hart luchtte:

Zie. Mij. Graag. Maar daar,

waar het naar mens stinkt,

leest niemand in de lucht.

Veel te vroeg moest hij eruit:

ik stond recht om de man in pak

door te laten, voor een seconde waren

wij even groot.

Daar gaat hij: rustig, beheerst,

met zijn schommelende tas geplakt

aan de panden van zijn jas.

Je bent de wolken en je bent de hei - J.A. dèr Mouw - samengesteld door Marjoleine de Vos (Van Oorscot, 2008)

J.A. dèr Mouw is de dichter van

zulke mooie gedichten dat hij niet voorkomt op een door `wetenschappers' en `kenners' samengestelde canonlijst van boeken en

schrijvers die iedereen gelezen moet hebben. Reden voor dichter Co

Woudsma om het J.A. dèr Mouw Genootschap op te richten. Leden van het

genootschap zijn verplicht om het werk van de dichter onder de aandacht

te brengen en, waar nodig, te verspreiden. Aangezien ik sinds kort lid ben, zal ik mij aan deze statutaire verplichting houden. Onlangs

verscheen er een bloemlezing uit Dèr Mouws werk bij Uitgeverij Van

Oorscot, samengesteld en ingeleid door Marjoleine de Vos, onder de

titel Je bent de wolken en je bent de hei. Bij gelegenheid ging ook een

website open: www.jadermouw.nl en konden geïnteresseerde lezers

zich opgeven voor een `gedichtenabonnement' per e-mail. Prachtig, al

was het alleen maar omdat er nu weer een `handzame' editie is van Dèr

Mouws werk waarin een heleboel klassiekers bij elkaar staan.

Klassiekers zoals 'Dof violet is 't west en paarsig grijs', volgens Max

Dohle van <http://blog2punt0.nl> het mooiste schaatsgedicht uit de

Nederlandse literatuur.

Dof violet is 't west en paarsig grijs

Dof violet is 't west en paarsig grijs.

Nog wandel 'k door het zwaar berijpte gras,

En hoor naast me op de vaart het fijn gekras

Van schaatsen over 't hol rinkelend ijs:

Ik heb 't gevoel, of 'k op 't bevroren glas

Cirk'lend, zwevend, zwenkend op kunst'ge wijs,

Met 't buigend bovenlichaam daal en rijs:

'T is in mijn rug, of 'k zelf op schaatsen was.

Zo hoop 'k dat, langs wiens geest mijn verzen glijen,

Alleen, in paren, of in lange rijen,

Schomm'lend op maat en rijm van hollands staal,

Dat hij de wind, die mij droeg, zelf hoort waaien,

En 't fijn slieren en 't heerlijk brede zwaaien

Voelt van zijn eigen stemming in mijn taal.